

KÁZÁNÍ – NEDĚLE 3.10.2021 (Díkůvzdání za úrodu)

Biblický text: Deuteronomium (V.Mojžíšova) 8,2-18

Před lety jsme se s YMCA Orlová zapojili do osvětové kampaně „Česko proti chudobě“. Měli jsme letáky s informacemi o lidech a celých národech, které žijí, a často i umírají v pro nás nepředstavitelných podmínkách. Samozřejmě tam byly taky nápady, jak tuhle situaci řešit, jak můžeme lidem postiženým nedostatkem pomoci a jak postupně chudobu odstranit. Tyhle letáky jsme rozdávali kolemjdoucím v Orlové před Priorem.

Letáky byly odrazový můstek k mnoha zajímavým rozhovorům. Musím ovšem říct, že jeden se mě dotkl velmi silně. Procházel kolem starší pán s plnou nákupní taškou, a když se podíval na letáček, zašklebil se a zapškle řekl: „Chudoba – tak to je o mně!“

Přiznám se, že jsem si tu scénu v duchu srovnal s některými věcmi, které jsme měli možnost vidět v Keni, v Nairobských slumech, a měl jsem chuť mu říct, že vůbec neví o čem mluví.

Já osobně musím říct, že od našeho pobytu v Keni před mnoha lety, bych si už nedovolil říct něco o tom, že jsme chudá země, a to ani jako vtip.

Ale mám pocit, že přístup onoho pána odráží něco z obecnějšího postoje mnoha lidí, pro které je život souhrnem toho, co nemají, co jim chybí, co by chtěli, ale na co nedosáhnou, a na co podle nich mají dokonce právo, to však jim je bezohledným osudem upřeno. Při rozhovoru s těmito lidmi pak uslyšíte proud stížností na všechno možné – vládu, EU, doktory, mladé, staré, muslimy, křesťany i židy, liberály nebo konzervativce, ženské nebo mužské...

Docela mě překvapilo, že tento postoj jsem viděl vždycky u lidí, kteří měli všeho dostatek a spíš by se dalo říct, že žili v blahobytu. U lidí opravdu chudých, kteří neměli, co jíst, jsem takové životní skuhrání nezaznamenal.

Mám obavy, že věčná nespokojenost a nevděčnost je nemocí naší vykrmené společnosti.

Ještěže aspoň jako křesťané slavíme den díkyvzdání za úrodu, a za všechny dary, které od Pána Boha přijímáme.

Podle knihy Deuteronomium neboli páté Mojžíšovy, takovou situaci předvídal už Mojžíš. V rámci tohoto svého závěrečného opakování příběhů Izraele a různých ponaučení, kterých se lidu Božímu na jeho cestách s Hospodinem dostalo, předkládá lidu varování, které jsme četli.

Tak nějak počítá, že dlouhou poutí zocelený a přičinlivý národ, až se usadí, dopracuje se jistého pohodlí a blahobytu a že pak bude v pokušení přivlastnit si všechny zásluhy a zapomenout vzdávat díky Bohu, Dárci požehnání i prosperity.

Proto lid nabádá, aby nezapomněli, čím vším na dlouhé cestě z nesvobody prošli, a nejen aby nezapomněli, ale aby si to všechno aktivně připomínali – cestu rozpálenou pouští, nejistotu, nedostatek jídla i vody, ohrožení od nepřátel. Ale ještě více si měli připomínat Boží starání, Boží pomoc v právě těchto těžkých chvílích: „Hladověl jsi, abys nezapomněl, že člověk není živ jen chlebem, ale každým Slovem, které vychází z Božích úst. Ale přitom ti noha neotekla a šat na tobě nezvetšel!“

Tohle je krásné shrnutí všech příběhů o tom, jak Bůh řešil všechny problémy, na které Izraelci na své cestě divočinou narazili! Od pomoci proti nepřátelským národům, přes potravu a pitný režim v nehostinných krajích bez zájezdních hostinců, až po samotné obsazení země zaslíbené.

Ta je v textu vylíčena skoro jako ráj ve srovnání s drsným vandrem vyprahlou pouští: „dobrá země potoků a propastných tůní, plodící obilí, víno, fíky i olivy, země, v níž se nacházejí suroviny (železná ruda i měď), země sytosti a blahobytu.“ Bude to země, kde z poutníků vyprchá adrenalin každodenního boje o přežití, kde se lid usadí v parádních domech a na pastvinách se jim budou množit nesčetná stáda dobytka (to bylo v tehdejších dobách totéž jako dnes tučné konto v bance s štědrým úrokem).

A Mojžíš má obavy, že to s usedlíky dopadne špatně. Tedy – že budou mít všeho dost, ale přitom nebudou myslet na hodnoty, kterých si cení Hospodin.

Nevím, jak vy, ale mně to hodně připomíná naši současnou společnost: lidé rozmnožují majetek, a dávno už zapomněli, jaké to je nemít, co rozmnožovat 😊. Lidé mají všeho dostatek, ale nikdy nemají dost. Jsou hrdí na své úspěchy a připisují všechny zásluhy svým schopnostem, a nikdy neděkují Bohu, který jim dává sílu a chytrost a talent a všechno zajištění.

Toto pokušení není jen výsadou nekřesťanů, ale občas nachází úrodnou půdu i v církvi. Bohužel mnozí pokušení podléhají.

Proto si jako každý rok právě dnes připomínáme nesamozřejmost naší existence.

To, že máme všechno, co potřebujeme, není naše zásluha, nebo ne jen naše zásluha, ale dar Boží.

A za dárek je slušné poděkovat.

Tak tedy nezapomínejme děkovat!

Pane Bože, děkujeme Ti za všechna dobrodiní, kterými nás denně zahrnuješ. Prosíme Tě, abys nás vedl k pokoře a k vděčnosti. A také nás uč podělit se o svůj blahobyt s těmi, kdo nejsou tak šťastní, jako my. Amen